

ρονται διδάσκαλοι, δύο μὲν πρῶτοι (ἴσως φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς) Μακάριος καὶ Ματθαῖος, δύο δεῦτεροι (ἴσως τῶν γραμματικῶν) Μακάριος καὶ Γαβριήλ, καὶ δύο τρίτοι (ἴσως τῶν κατωτέρων τάξεων) Δαμασκηνὸς καὶ Ἀνανίας.

Κατὰ ταῦτα ἔβαινε προαγομένη ἡ Σχολὴ καὶ κατὰ τὴν ἐφεξῆς 10^η ἑκατονταετηρίδα (1800—), ὅτε (τῷ 1803) φιλοτιμίᾳ τῶν φιλοκάλων Φαναριωτῶν μετοικησάντων εἰς τὰς τοῦ Βοσπόρου ἀκτὰς, ἰδίᾳ δὲ Δημητρίου τοῦ Μουρούζη¹, καὶ ὅλου τοῦ κλήρου μετετέθη ἡ Σχολὴ (μεινάσης τῆς προκαταρκτικῆς ἐν Φαναρίῳ)² κατὰ τὴν Ξηρὰν Κρήνην (Κουροῦ-Τσεσμὲ)³ ἐν τῷ πρότερον οἴκῳ τοῦ Αὐθέντου Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαυροκορδάτου, Σχολάρχης δ' ἀνεδείχθη ὁ ἐν

(1) Πλὴν τοῦ περὶ ταύτης Χατίου εὑρισκομένου ἐν τῇ Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς, εὑρηται ἐν τινι τῶν παρ' ἐμοὶ χειρογράφων « Μετάφρασις τοῦ πρὸς τὸν Ἐκλαμπρότατον Πεγζαδὲν Δημήτριον Μουρούζην ἐκδοθέντος βασιλικοῦ χατλίδικοῦ ὀρισμοῦ, δι' οὗ διωρίσθη ἡ Ἐκλαμπρότης τοῦ ναζίρης καὶ προστάτης τῶν ἐν βασιλευούσῃ πρὸς περιβαλψιν τῶν ἀπόρων καὶ ἀσθενῶν, καὶ πρὸς ἐπίδοσιν τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης νοσοκομείων καὶ σπουδαστηρίων ἰατρικῶν τὸ Χατίον ἀρχεται (ἐν μεταφράσει) οὕτω: « Ἐγκριτε τῶν Προϋχόντων τοῦ γένους τοῦ Μεσσία, Δημήτρίε Μουρούζη Πεγζαδὲ, αὐξυνηθὴ ἡ ἀγγλινοιά σου. Φθάνοντος τοῦ ὑψηλοῦ βασιλικοῦ μου τούτου σημείου γνωστὸν ἔστω σοι, ὅτι . . . » ἐν τέλει δὲ « ἐφ' ᾧ ἐξεδόθη καὶ ὁ παρῶν ὑψηλὸς μου ὀρισμός, ὅστις ἀφοῦ φθάσῃ εἰς χεῖράς σου ποιήσον ὡς εἴρηται, πειθόμενος εἰς τὴν ἔννοϊαν αὐτοῦ. Οὕτω γίνωσκε, πίστευε τῷ ἱερῷ βασιλικῷ μου σημείῳ. » Πρβλ. Ἐ. Σταματιάδου Βιογραφ. τῶν Διερχομ. σελ. 160—1.

(2) Ἴσως ἐν αὐτῇ ἐδίδαξε Γεώργιος ὁ Θεραπειανὸς τῷ 1817, καὶ ὁ Σέργιος πρὸ αὐτοῦ (ὄρα σελ. 31.) ὑφισταμένης καὶ κατὰ τὸ 1824. (Κωνσταντινίδος σελ. 114 τῆς α' ἐκδ.) καὶ Ἰγνάτιος Ὁθώνιος Σίφινης (γεν. 1768 ἀποθ. 1818) μαθητῆς τοῦ ἐν Πάτρμφ Δανιὴλ, διδάξας περὶ τὰ 1814 πρὸ ἢ μετὰ τὸν Θεραπειανόν, εἶτα Μητροπολίτης Ἐλασσίνος. (Σ. Ἀρ.)

(3) Σκαρ. Βυζαντιοῦ Κωνσταντινούπολις Β', 108. Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1769 κατὰ τὸ Σιγγίλιον τῆς α' Μαρτίου ἡ Σχολὴ τὸν μὲν χειμῶνα ἔδει νὰ μένη ἐν Φαναρίῳ, τὸ δὲ θέρος ἐν Ξηροκρήνῃ ἀκολούθως μεταφέρετο τὸ θέρος ὅτε μὲν (1783) εἰς τὴν ἐν Πριγκήπῳ Μονὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὅτε δὲ εἰς Θεραπετα (1793), εἰς τὰς νήσους (1794), ἕως οὗ προσηλωμένη ἐγένετο τῇ Σχολῇ ἡ ἐν Πριγκήπῳ, ὡς εἴρηται, Μονὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τῷ 1798. Κωνσταντιοῦ Διατριβ. ἐν τῷ Περιοδικῷ.